



## บทนำ

'เธอเชื่อเรื่องพรหมลิขิตมั๊ย วิลเมอร์ริส'

เสียงหวานใสดังมาพร้อมเสียงลมในยามค่ำคืนที่อากาศรอบกายหนาวเหน็บ ร่างสองร่างที่ดำนบนคือหญิงผู้งดงามจนเกินจะหาคำใดมาบรรยาย หากท่อนล่างกลับมีลักษณะคุดหางปลาที่ประดับด้วยเกล็ดสีพราวพรายยามต้องกระทบแสงจันทร์หนึ่งเคียงกันอยู่บนก้อนน้ำแข็งที่ลอยไปตามกระแสน้ำอย่างช้าๆ

'ฉันไม่เชื่อแต่หวังได้มั๊ย ฟีมอร์เวนน่า'

นั่นคือเสียงของเธอ... วิลเมอร์ริส คาแลนดี้ที่ตอบกลับไปพร้อมด้วยรอยยิ้มที่มีให้มอร์เวนน่า คาแลนดี้ พี่สาวที่แก่กว่าเธอเพียงแคปีเดียว

'เธอหวังอะไรวิลเมอร์ริส บอกพี่ได้มั๊ย'

'ฉันหวัง...'

นัยน์ตาสีเขียวอมฟ้าเงยขึ้นมองจันทร์ทราลีเหลืองทองที่ทอแสงกระจ่างอยู่กลางฟ้า รอยยิ้มบางค่อยคลี่แต่ระิมฝีปาก และแววรำลึกถึงเรื่องราวในอดีตที่เธอไม่มีวันลืมเลือนก็เข้าครอบครองตากุ้งาม

'หวังว่าพรหมลิขิตจะพาใครคนนั้น...คนที่ฉันอยากพบ มาเจอฉันสักครั้ง'

## 8 Fate of love... พรหมลิขิตแห่งรัก

'มาเพื่อให้เธอได้บอกรักเขาซะหรือ วิลเมอร์ริส'

พี่สาวเสียงคอถามด้วยรอยยิ้มล้อเลียน หากวิลเมอร์ริสกลับสายหน้า  
ปฏิสถาจนเส้นผมหยักศกสีน้ำตาลอมส้มปลิวสยายดูจสาหร่ายทะเลใต้พื้นน้ำ

'มาเพื่อให้ฉันได้บอกขอบคุณเขาต่างหาก พี่เมอร์เวนน่า'

หากเมื่อเวลานั้นมาถึง วิลเมอร์ริสกลับมิได้ทำเพียงแค่ขอบคุณ...

ตระกูลคาแลนดีร์เป็นชาวน้ำที่ปกครองชนเผ่าซึ่งอาศัยอยู่ในมหาสมุทร  
เฟเซียเรลที่ตั้งอยู่ตอนเหนือสุดของหนึ่งในสามดินแดนบนโลกใบนี้...ดินแดน  
ปีศาจ ยามเมื่อเย็นทอดสายตามองไปยังทิศเหนือของมหาสมุทรจะเห็นเพียง  
น้ำทะเลสีครามกลืนไปกับปลายขอบฟ้าซึ่งไล่ระดับความอ่อนจางจนกลายเป็น  
สีเดียวกัน มีหลายคนเคยพยายามดันดันไปยังที่สุดเขตแดนมหาสมุทรทาง  
ด้านเหนือ หากสิ่งที่ได้รับกลับมามีเพียงแค่ความล้มเหลวและความว่างเปล่า  
ดินแดนทางตอนเหนือของเฟเซียเรลจึงยังคงเป็นความลับที่ถูกเก็บเอาไว้ ณ  
ที่สุดปลายขอบโลกจนกระทั่งถึงทุกวันนี้

ในขณะที่ทิศใต้ของเฟเซียเรลมีอาณาเขตที่แบ่งแยกอย่างเห็นได้ชัด ด้วย  
มีส่วนที่ต่อเชื่อมติดอยู่กับเมืองโพร์ริส...เมืองแห่งหิมะและน้ำแข็ง ซึ่งถูก  
ปกครองด้วยตระกูลนาดาสมาช้านาน พอๆ กับที่ชาวน้ำตระกูลคาแลนดีร์  
ครอบครองมหาสมุทรเฟเซียเรล

ทั้งตระกูลคาแลนดีร์และตระกูลนาดาสต่างก็มีเรื่องบาดหมางกันมา  
เนิ่นนาน จนกระทั่งในตอนี้ทุกคนต่างลืมนึกไปหมดแล้วว่าสาเหตุที่แท้จริง  
ของการผิดใจคืออะไร ทว่าสิ่งที่เหลืออยู่ก็ยังคงมีเช่นเดิม นั่นก็คือความ  
เกลียดแค้นชิงชังที่ฝังลึกลงในสายเลือดของคนทั้งสองตระกูล

แต่ตามปกติแล้วตระกูลคาแลนดีร์กับตระกูลนาดาสไม่ได้ก่อเรื่องราว  
ทะเลาะเบาะแว้งอะไรเป็นประจำนัก เพราะต่างฝ่ายก็ต่างครอบครองพื้นที่  
ของตัวเองอย่างชัดเจน ไม่มีการล่วงล้ำซึ่งกันและกัน ทว่ามันก็เหมือนกับ  
เป็นคำสาปที่ทุกๆ ห้าสิบปี ร้อยปี หรืออาจจะสองร้อยปี ไม่ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง  
จะต้องพลอไปทำให้อีกฝ่ายไม่พอใจ แค้นเคือง และยกพวกมาต่อสู้กัน

เหมือนอย่างเรื่องราวที่เกิดขึ้นเมื่อเร็วๆ นี้ และเป็นต้นเหตุที่ทำให้วิลเมอร์ส  
คาแลนต์ฮี ธิดาคนที่เจ็ดของเวค คาแลนต์ฮี ผู้ครอบครองเฟเซียเรลต้อง  
จากบ้านไปไกล

...เพราะสิ่งที่เธอกระทำต่อคนที่รอคอยการพบกันอีกครั้งมิใช่เพียงแค่  
คำขอบคุณ หากเธอทำ... ในสิ่งที่ตระกูลคาแลนต์ฮีต่างลงความเห็นว่ามีนคือ  
การ 'ทรยศ' ต่อชาวบ้านทุกคน\* แล้วคนบนฟ้าก็เริ่มลิขิตชีวิตเส้นแห่งโชคชะตา  
ให้เธอเริ่มเดิน

...จากท้องทะเลสู่เมืองที่ปกคลุมไปด้วยหิมะและน้ำแข็ง แล้วสายลม  
ก็พัดพาเธอลงไปทางทิศใต้ใจกลางดินแดนปีศาจอันเป็นสถานที่ตั้งของปราสาท  
คลอเดอเบล\*\*

...แล้วโชคชะตาก็ทำให้เธอได้รู้สึก 'รัก' หากมิยอมปล่อยให้เธอได้  
ครอบครอง และทำให้เธอต้องฝืนใจจากมา เพื่อหวนคืนสู่ดินแดนที่เธอถือ  
กำเนิด... ดินแดนแห่งท้องทะเล... มหาสมุทรเฟเซียเรล

...เป็นอีกครั้งแล้วที่คนเบื้องบนกำลังลิขิตหนทางให้เธอเลือกเดิน...

\* จากเรื่อง 'Wind of Love... สายลมแห่งรัก'

\*\* จากเรื่อง 'Heart in time... ดวงใจในห้วงกาล'



## บทที่ 1 กลับบ้าน

...อีกแล้ว

วิลเมอร์สบอกกับตัวเอง เมื่อสัมผัสได้ถึงพลังบางอย่างที่เคลื่อนไหวอยู่ไม่ห่างออกไปนัก นับตั้งแต่ย่างเท้าเข้ายังเขตเมืองโพร์ริสที่เชื่อมต่อระหว่างแผ่นดินตอนกลางของแคนปีศาจกับมหาสมุทรเฟเซียเรล เธอก็รับรู้ถึงสัมผัสนั้นได้ชัดขึ้นมากกว่าเดิม

หญิงสาวจำไม่ได้ว่าเมื่อไหร่กันที่เริ่มรับรู้ว่ามีใครบางคนกำลังลอบติดตามเธออยู่ เพราะเมื่อรู้สึกตัวอีกที เธอก็สัมผัสได้ถึงการใช้ชีวิตของคนผู้นั้นแล้ว ความรู้สึกแรกๆที่เธอมีก็คือความหวั่นกลัว ด้วยไม่รู้ว่าผู้ที่ติดตามเธอมาหมายจะเอาชีวิตของเธอหรือเปล่า ทว่าเมื่อไม่มีอะไรร้ายแรงเกิดขึ้นอย่างที่เธอนึกกลัว วิลเมอร์สก็พอจะวางใจลงได้บ้างว่าใครคนนั้นคงไม่ได้หมายคิดร้ายต่อเธอ ดังนั้นความสงสัยจึงเป็นความรู้สึกที่ตามมาเมื่อความหวาดกลัวหมดไป

...อาจเป็นท่านเชียวร์

นั่นคือสิ่งที่ผุดขึ้นมาที่กลางใจเธอในครั้งแรก แต่เมื่อคำนึงถึงความจริงที่ว่าข้างตัวของเขาคอนนั้นไม่มีใครอื่นที่ไม่ใช่เธออยู่ด้วย หญิงสาวก็ปล่อยให้

ความคิดนั้นมลายหายไปกับความจริงที่เธอรับรู้ได้เต็มหัวใจ

...เขาไม่ได้รักเธอ

แม้ว่าเขาจะหวังใญจนถึงขั้นยอมถอดแหวนออกจากนิ้วของตนเองแล้ว ร้อยสร้อยเส้นบางก่อนจะสวมมันลงบนลำคอของเธอ ทว่าความหวังใญก็มีอาจ ใชรักที่เธอหมายครอง และนั่นก็คือข้อยืนยันว่าไม่ใช่เขาแน่ๆ ที่คอยเฝ้า ติดตามเธอมาเช่นนี้

มีหลายครั้งที่วิลเมอร์สพยายามเสาะหาว่าใครกันคือคนที่ตามเธออยู่ แต่ก็ราวกับว่าใครคนนั้นกำลังเล่นซ่อนหากับเธอ เพราะไม่ว่าครั้งใดที่เธอ ตั้งใจค้นหา เธอก็กลับพบเพียงความว่างเปล่าและความเจ็บสัดที่หอมล่อม ภายเธอไว้ในดินแดนอันหนาวเหน็บที่ปกคลุมไปด้วยน้ำแข็งและหิมะพร่างพราย

ในที่สุดวิลเมอร์สก็ตัดสินใจได้ หากคนผู้นั้นไม่ประสงค์จะปรากฏ ภายออกมาเจอกัน เธอก็ไม่ควรบังคับใจเขาหรือเธอ สู้ให้ติดตามกันมาห่างๆ แบบนี้ ส่งพลังมาให้ได้สัมผัสและรับรู้ว่ามีใครเพียงเธอคนเดียวเท่านั้นที่อยู่บนโลกที่หึ่งเจียบเหงาอ้างว้างและแสนเยียบเย็น...ขอเพียงเท่านั้นก็พอ

...ทว่าวันนี้กลับไม่เหมือนทุกครั้ง

เพราะวันนี้เธอรับรู้พลังนั้นได้ถึงห้าครั้งเข้าไปแล้ว นับตั้งแต่เข้าที่เพิง เริ่มเดินทาง จนกระทั่งหยุดพักในเวียงถ้ำที่ถูกเจาะลึกเข้าไปในภูเขาซึ่งปกคลุม ไปด้วยหิมะและน้ำแข็งอันเย็นเยียบ

พลังสัมผัสถึงพลังที่ผ่านมามากมายครั้งในช่วงวันนี้ก็เหมือนจะไปกระตุ้น ความทรงจำของเธอให้จดจำเรื่องราวบางอย่างขึ้นมาได้

...ในถ้ำที่หึ่งมีดสนิทและขึ้นจัดเต็มไปด้วยหินงอกหินย้อยมากมายที่ ดูราวกับเป็นซี่กรงกักขังเธอไว้จากโลกภายนอก มีเพียงความหวาดกลัวเท่านั้น ที่ลอยวนเวียนอยู่ทั้งภายในใจและรอบกายเธอ

...ไม่!!

วิลเมอร์สส่ายหน้าไล่ความรู้สึกที่ก่อความพรันพรึงในหัวใจ ท่อนแขน เรียวยกขึ้นกอดตัวเองไว้เพื่อบรรเทาความหนาวเหน็บที่ปล้นจู่โจมขึ้นมา

...หรือจะเป็นเขา...

## 12 Fate of love... พรหมลิขิตแห่งรัก

'เขา' ที่คิดถึงปรากฏกายออกมาในห้วงความคิดอย่างรวดเร็ว ชายร่างสูงเจ้าของรอยยิ้มที่ดูราวกับจะเยาะหยันโลกอยู่ตลอดเวลา ดวงตาสีทราयीที่เหลื่ออยู่เพียงข้างเดียวจ้องเขม็งมายังเธอด้วยสายตาที่อ่านความรู้สึกไม่ออก

...เอทล์ มาทธัน ไม่จริง ต้องไม่ใช่เขา!!

เธอปฏิเสธกับตัวเองอย่างหนักแน่นแล้วปิดภาพของชายคนนั้นให้หลุดหายออกจากความคิดอย่างยากลำบาก นำแปลกที่เธอเจอเขาและได้อยู่ร่วมกันไม่นาน หากทั้งรูปลักษณ์และการกระทำของเขากลับฟังลึกลงในใจจนเห็นเป็นภาพชัดเจนเช่นนี้

...อาจจะของท่านเวรย์ ไซลิ บางที่อาจจะเป็นเขา

วิลเมอร์สตั้งอีกหนทางที่เป็นไปได้ให้เข้ามาครอบครองความคิด แม้ส่วนลึกในใจจะปฏิเสธข้อสันนิษฐานนั้น ด้วยเธอรู้จักชายผู้เป็นเจ้าของปราสาทโรวอลล์เป็นอย่างดี

เวรย์ โรวอลล์ เขาไม่ใช่คนที่จะมาทำพฤติกรรมเช่นนี้ ด้วยท่านเวรย์เป็นคนเปิดเผย คิดอย่างไรก็พูดออกมา และกระทำเช่นนั้น ถ้าหากเป็นเขาที่ลอบตามเธอมาจริง ท่านเวรย์ก็คงจะปรากฏตัวให้เธอเห็นเสียตั้งแต่วันแรกแล้ว ไม่ใช่มาติดตามกันเงียบๆ เช่นนี้แล้วแอบแฝงตัวตนเอาไว้

วิลเมอร์สหลับตาลงเพื่อหวังจะหยุดความคิดที่สร้างควมว่าวุ่นให้สมองและหัวใจ ทั้งยังได้แต่เฝ้าภาวนาให้ใครคนหนึ่งที่ลอบตามเธอมาไม่ใช่ผู้ชายคนที่เธอไม่ยอมเจอมากที่สุดบนโลกใบนี้

...เอทล์ มาทธัน

...ท่านจ้าวปีศาจ ฉันภาวนาต่อท่านได้มัยคะ หากยังเมตตาฉันอยู่บ้างก็ขออย่าให้เป็นเขาเลยที่ตามฉันมา เพราะหัวใจของฉันคงมีอาจทหรับไหว ถ้าได้เห็นเขาผู้มีใบหน้าเหมือนกับคนที่กุมหัวใจท่านไว้ และฉีกกระชากหัวใจของฉันให้แหลกสลายไม่มีชิ้นดีอย่างที่กำลังเป็น

...ฉันขอภาวนา

วิลเมอร์สตัดสินใจไม่เลือกเส้นทางที่ใกล้ที่สุดเพื่อใช้เดินทางไปยัง

เฟเซียเรล ด้วยว่าเส้นทางนั้นจะต้องตัดผ่านเข้ากลางเมืองโพร์ริส ซึ่งเธอรู้ดีว่าคงมีอันตรายต่อชาวบ้านเช่นเธอรออยู่ และอีกเหตุผลหนึ่งที่เธอบอกให้ตัวเองรู้เพียงคนเดียว นั่นก็คือเธอไม่อยากจะคนในตระกูลนาตาส โดยเฉพาะอย่างยิ่งเขา...เร็กซ์ นาตาส

แม้วิลเมอร์สจะไม่รู้ว่าตอนนี้เร็กซ์อยู่ที่โพร์ริสหรือที่อื่นกันแน่ แต่เธอก็ไม่อยากจะเจอเขา ด้วยยังจำได้ดีว่าเมอร์ซี กราเซล คนรักของชายหนุ่มผู้มีพระคุณต่อเธอคนนั้นเป็นคนขี้หึงอย่างร้ายกาจมากเพียงไหน ดังนั้นวิลเมอร์สจึงตัดสินใจเลือกเส้นทางที่แม้จะอ้อมไปสักนิด หากก็มั่นใจว่าคงจะปลอดภัยต่อทั้งร่างกายและจิตใจเธอได้มากกว่าเส้นทางอื่น

ปล้นใบหน้าคมาคยที่มีรอยยิ้มอ่อนโยนของเร็กซ์ก็ปรากฏขึ้นมาในความคิด วิลเมอร์สอดยิ้มไม่ได้เมื่อนึกถึงเขาคนนั้น หากมีสิ่งใดที่ทำให้เธอจดจำเกี่ยวกับตัวเขาได้มากที่สุด ก็คงจะเป็นรอยยิ้มอ่อนโยนแสนสุภาพที่มีต่อเธอเสมอ รวมทั้งแววตาอันอ่อนหวานของเขาที่ทอดมองไปยังหญิงสาวอีกคน...เมอร์ซี

วิลเมอร์สคลายยิ้มเศร้าให้กับตัวเองเมื่อหวนคิดถึงเรื่องราวในอดีต ในตอนนั้นเธอคิดว่าตนเจ็บอยู่ไม่น้อยในเรื่องที่เกิดขึ้น ทว่าพอมาเจอเหตุการณ์ที่เพิ่งผ่านมาเมื่อเร็วๆ นี้ เธอก็พบว่าเรื่องของเร็กซ์กลายเป็นเพียงแค่คลื่นลูกเล็กๆ ที่โยกไหวไปมาในมหาสมุทรอันกว้างใหญ่แห่งเฟเซียเรล ที่เตือนให้เธอรู้ว่ากำลังจะเจอกับพายุแห่งความเจ็บปวดที่เกิดจากชายอีกคน

มือบางเอี่ยมตะแหวนวนงน้อยที่แขวนอยู่ตรงตำแหน่งหัวใจ ก่อนจะยิ้มออกมาอย่างปวดร้าว ด้วยยังไม่อาจทำให้ยิ้มผู้เป็นเจ้าของแหวนได้

...ยังไม่ลืมเลยนะคะท่านเชียร์ ทั้งความรู้สึกที่ว่า 'รัก' ท่านมากเพียงใด และความรู้สึกที่ว่า 'เจ็บ' มากเพียงใดที่ท่าน...ไม่รัก

หญิงสาวสุดลมหายใจเข้าลึก ก่อนจะตั้งใจปล่อยมือออกจากแหวนวงนั้นที่ผู้เป็นเจ้าของมิได้ให้เพื่อแทนหัวใจ หากให้เพื่อแทนคำสัญญาว่าจะปกป้องเธอให้พ้นจากภยันตรายตามประสา...เพื่อน

...ไม่เป็นไรคะท่านเชียร์ ฉันทจะเข้มแข็ง จะไม่อ่อนแออีก แม้ความ

## 14 Fate of love... พรหมลิขิตแห่งรัก

รู้สึกเจ็บที่เป็นในตอนนี้อาจเป็นแค่จุดเริ่มต้นหรืออาจจะเป็นการเตือนว่าบางทีฉันอาจจะต้องเจอกับความเจ็บปวดรวดร้าวมากกว่านี้อีกหลายต่อหลายเท่า หากฉันก็พร้อมจะยอมรับมันแต่โดยดีตามโชคชะตาที่ลิขิตให้ฉันเดิน

ณ กลางทุ่งหิมะที่ชาวโพลนและว่างเปล่า ร่างของสัตว์สี่ขาสองร่าง กำลังวิ่งอย่างเร็วร่าในความหนาวเย็นที่ปกคลุมรอบกาย ฉับพลันหมาป่าสีดำ ตัวใหญ่ที่วิ่งนำอยู่ข้างหน้าก็กลับชะงักเท้าลงแล้วเงยหน้าสู่ท้องฟ้าสีเทา สูดลมหายใจเข้าลึกเพื่อตรวจสอบถึงสิ่งผิดปกติที่ทำให้มันต้องหยุดฝีเท้า

"บาร์ต นายหยุดทำไม"

หมาป่าสีแดงที่วิ่งตามมาถามอย่างแปลกใจ หากเจ้าตัวที่ถูกถามกลับทำเพียงแค่อับตาสงบใจนิ่งเพื่อรับสัมผัสที่พัดโชยมากับสายลมหนาว ก่อนจะลืมหายใจแล้วหันมาแสยะยิ้มตรงมุมปากส่งให้หมาป่าสีแดงที่ยังเฝ้ารอคำตอบอยู่เงียบๆ

"ฉันว่าเรากำลังจะมีเรื่องสนุกนะ เวลล์"

มันพูดแล้ววิ่งนำไปทางทิศที่ตะวันกำลังลอยขึ้นสูงทันที โดยมีหมาป่าสีแดงนามว่าเวลล์วิ่งตามไปอย่างสนใจใคร่รู้

มหาสมุทรเฟเซียเรลมองเห็นอยู่ไม่ไกลนักที่เบื้องหน้า วิลเมอร์สคลียิ้มกระจางอย่างพอใจ แม้ลึกลงไปจะยังคงกังวลว่าปฏิกริยาการต้อนรับต่อการกลับมาของเธอจะเป็นอย่างไร

...ซัปไล่หรือยินดี

หากแล้วเธอก็เก็บความกังวลนั้นไว้ที่ก้นบึ้งของหัวใจอย่างเดิม เมื่อรู้ว่าคุณคิดมากไปก็เปล่าประโยชน์ ลู้อให้มันเกิดขึ้นก่อนแล้วค่อยมาวิตกกังวลดีกว่า ฝีเท้าที่ก้าวเหยียบลงไปบนพื้นที่ปกคลุมไปด้วยหิมะจึงมันคงมากขึ้นกว่าเดิมด้วยหัวใจมุ่งมั่นที่เธอมี

แต่พลันร่างบางก็ชะงักหยุดนิ่ง เมื่อสัมผัสได้ถึงพลังบางอย่างที่กำลังพุ่งมาหาเธออย่างรวดเร็ว ไม่ใช่ใครที่ลอบติดตามเธอมา เพราะเธอจำสาย



พลังนั้นได้ แต่กับสิ่งที่กำลังตรงเข้ามามันไม่ใช่ มันมีอะไรที่แปลกมากไป  
กว่านั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งความรู้สึกมุ้งร้ายที่ทำให้เธอหวาดเกรง

หัวใจของหญิงสาวเต้นรัวด้วยความตื่นตระหนก เมื่อพบว่าพลังนั้นมี  
มิได้มีเพียงหนึ่ง หากมีถึงสองและใกล้เข้ามามากแล้ว วิลเมอร์สหันขวับไป  
มองทางด้านซ้ายมือในทันทีที่จับทิศทางของพลังได้ แล้วเธอก็ได้เห็นหมาป่า  
ขนาดใหญ่สองตัวกำลังวิ่งตัดทุ่งหิมะตรงเข้ามา ไม่ต้องรอให้ใครมาบอกหรือ  
เตือน วิลเมอร์สก็รู้ว่าเจ้าสองตัวนั้นมุ่งหมายจะทำร้ายเธอ มิใช่การวิ่งเข้า  
มาทักทายอย่างที่เธอหวังให้เป็น

หญิงสาวขยับจะวิ่งหนี ทว่าการกระทำของเธอก็ซ้ำกว่าหมาป่าทั้งสอง  
ตัวนั้น เพราะเพียงแค่ว่าพริบตา ร่างทั้งร่างก็ลึกลงไปบนพื้นหิมะ เมื่อมี  
ร่างใหญ่โตสีดำสนิทพุ่งเข้ามาปะทะอย่างแรง มันวางอุ้งขาหน้าที่ดูเหมือน  
จะใหญ่กว่าฝ่ามือของเธอคว่ำไว้บนอกเพื่อประกาศชัยชนะว่าตนเหนือกว่าผู้ที่ตกอยู่  
เบื้องล่างมากเพียงไหน

วิลเมอร์สหลับตาและเม้มริมฝีปากแน่น เมื่อเห็นใบหน้าของหมาป่า  
ตัวนั้นก็ลึกลงมาใกล้ๆ หญิงสาวรับรู้อย่างหวาดกลัวถึงลมหายใจอุ่นๆ เปียกชื้น  
ที่เป่ารดลงตามใบหน้า เจ้าหมาป่าตัวนั้นกำลังสำรวจเธอ

"ชาน้ำนี้"

เสียงหัวของมันเป็นดังขึ้น วิลเมอร์สรู้อยู่แล้วว่าในดินแดนปีศาจ สัตว์ต่างๆ  
ที่เห็นบางครั้งก็ไม่ใช่เพียงแค่อัตว์ ทว่าอาจจะเป็นเผ่าพันธุ์ปีศาจที่สามารถ  
แปลงร่างได้ ซึ่งดูเหมือนหมาป่าทั้งสองตัวนี้ก็เช่นกัน และถ้าเธอเดาไม่ผิด...  
ชนเผ่าที่แปลงร่างเป็นหมาป่าได้และอาศัยอยู่ในเมืองโพร์ริสคงจะเป็นตระกูล  
โตไปไม่ได้ถ้าไม่ใช่ตระกูลนาตาสผู้ครองเมือง

...หรือประวัติศาสตร์จะซ้ำรอย

ชั่วแวบหนึ่งที่ความคิดของเธอหมุนย้อนกลับไปถึงเรื่องราวที่เกิดขึ้นเมื่อ  
ครั้งที่แล้ว หากเธอก็ลบความคิดนั้นให้หายไป เมื่อตระหนักว่าตนมิใช่  
คาเมเลีย พี่สาวคนโตผู้เป็นที่รักของบิดา หากเป็นเพียงวิลเมอร์ส คนทรยศ  
ที่ถูกขับไล่ออกจากมหาสมุทรเฟเซียเรลต่างหาก

## 10 Fate of love... พรหมลิขิตแห่งรัก

...เพราะเช่นนั้น ถ้าฉันตายไปด้วยเชียวเล็บของคนในตระกูลนาคาส  
คาแลนต์ดีกับนาคาสก็คงไม่มีทางสู้รบกันหรอก

...และเมื่อเป็นอย่างนั้น...ตายไปก็อาจจะดีเหมือนกัน

ความคิดนั้นผ่านเข้ามาแล้วเกาะกุมความรู้สึกของเธอเอาไว้มัน ปฏิบัติ  
ต่อต้านที่มีในตอนแรกจึงสงบลง และพร้อมจะยอมมอบชีวิตของตนให้กับ  
เจ้าของเชียวเล็บแหลมคมที่ยืนคร่อมร่างเธอไว้

"ทำไมชวบน้ำถึงขึ้นมาอยู่ที่โพร์ริสได้"

อีกเสียงซึ่งเธอเดาว่าคงเป็นหมาป่าสีแดงที่หยุดยืนอยู่เหนือหัวเธอดังขึ้น  
เสียงหัวเราะต่ำลึกในลำคอตั้งจนอึ้งเท่าที่วางอยู่บนร่างเธอสิ้นสะเทือนน้อยๆ

"คงหาเรื่องอยากตายล่ะมั้ง เวลล์ ฉันช่วยสงเคราะห์ดีมัย อยากลิ้มรส  
ชวบน้ำแห่งเฟเซียเรลนานแล้ว เห็นเขาว่าเป็นยาชูกำลังดีนัก"

"เดี๋ยวก่อนลิบาร์ท ฉันว่าฉันคุ้นหน้าผู้หญิงคนนี้นะ"

"เจอกันนี่นะหรือ"

เสียงถามอย่างแปลกใจ ก่อนที่วิลเมอร์สจะรับรู้ถึงลมหายใจที่กรายเข้า  
มาใกล้อีกครั้ง บ่งบอกให้เธอรู้ว่ามันคงกำลังก้มหน้าลงมองพิจารณาเธอ

"นายเคยเห็นมันที่ไหน ฉันไม่เห็นคุ้นหน้าเลย"

สิ้นคำพูดนั้นความเงิบคือสิ่งที่เข้าครอบคลุม วิลเมอร์สยังคงหลับ  
ตานิ่งอยู่ดังเดิม ดุจจะปล่อยให้ชีวิตและชะตากรรมของเธออยู่ใต้อุ้งเท้าของ  
หมาป่าที่ชื่อบาร์ต

"วิล...เมอร์ส"

ชื่อของเธอดังออกมาจากปากของเวลล์อย่างลึกลับไม่แน่ใจ ทำให้เธอ  
อดลืมนตาขึ้นมองไม่ได้ และนั่นก็ทำให้เวลล์มั่นใจมากขึ้นกว่าเดิม

"ฉันจำได้แล้วบาร์ต วิลเมอร์ส อดีตคู่หมั้นของเร็กซ์ ดาลีเซียวมฟ้า  
แบบนี้ฉันจำไม่ผิดแน่"

บาร์ตชะงักไปนิด ก่อนจะก้มลงมาประสานสายตาส่งบ่งของคนที่  
นอนอยู่ใต้อุ้งเท้าของตน เมื่อไม่เห็นความหวาดกลัวหรือแม้แต่อาการใดๆ  
แฝงอยู่ในตาคู่นั้น มันก็แสร้งยิ้มออกมาอีกครั้ง